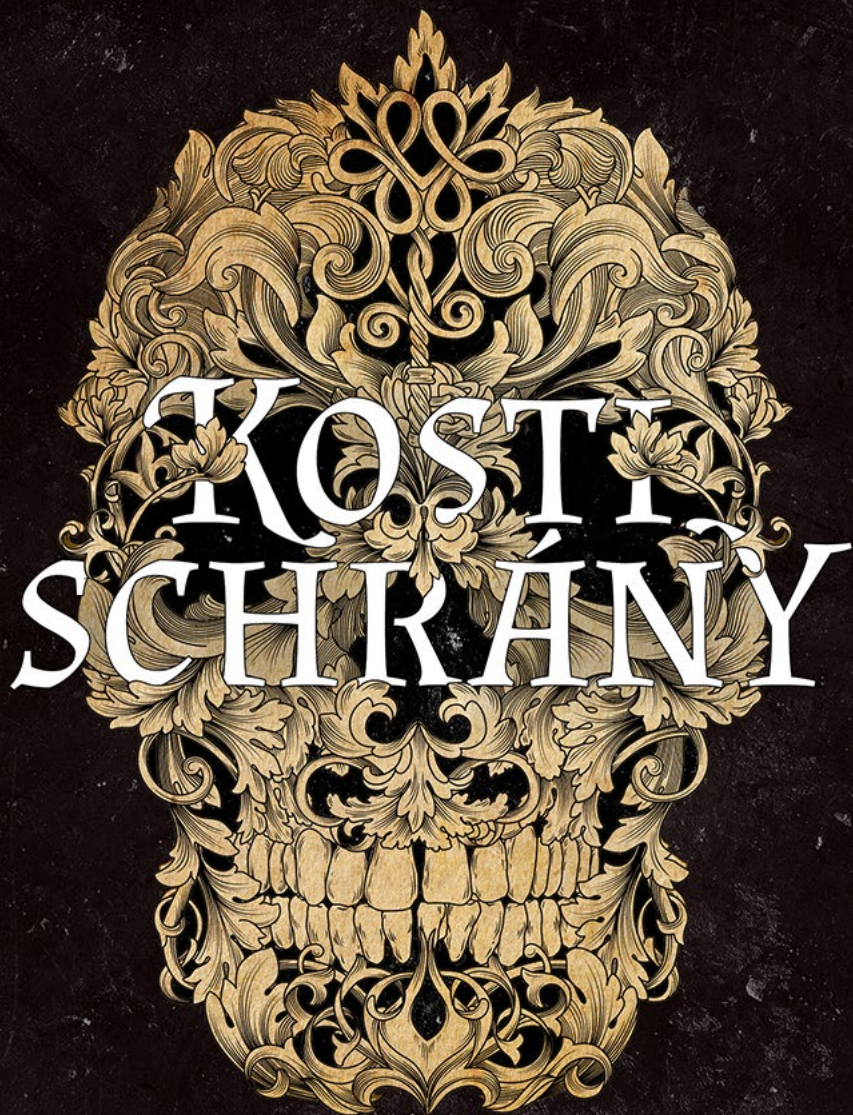

Emily Lloyd-Jonesová

Host

Nic nezůstane pohřbeno navždy.

The Bone Houses

Copyright © 2019 by Emily Lloyd-Jones

This edition published by arrangement with Little Brown Books for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA

All rights reserved

Cover and interior art copyright © 2019 by SPIDER.MONEY

(Wansiya Visupakanjana)

Cover design by Marcie Lawrence 2257

Cover copyright © 2019 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Lucie Bregantová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1937-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1938-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1939-2 (MobiPocket)

Mým babičkám

◆ ŽIVÍ ◆

Hrobníkovy děti byly uličníci.

Honily sousedovy slepice po dvorku, oháněly se klacky jako meči a tvrdily, že drůbež jsou přestrojení netvoři. Potom utíkaly na louku a vrátily se s pusou červenou od jahod a mezi zuby jim křupala zrníčka. Vtrhly do domu, dováděly, vrážely do zdí a zlomily při tom jednu ze lžiček lásky, kterou vyřezal jejich otec. A jindy zas zapřáhly prase do malého vozíku, hnaly se v něm vesnicí a pištěly strachy i radostí. Říkalo se, že starší, zatím jediná dcera, je samá rošťárna a její bratr jí nezůstává nic dlužen.

Však oni se zklidní, říkávala hostinská Enid. Děti vyrůstající tak blízko Annwvynu v sobě musejí mít divokou jiskru. Každý věděl, že jejich rodiče jsou spořádaní lidé. Děti půjdou v jejich stopách.

A pokud ne, poznamenal Hywel, bude z děvčete dobrá rekrutka do cantrefského vojska.

Jejich otec kopal hroby, a když se pak večer vrátil domů, měl ruce špinavé od hlíny a zablácené boty. Pokud ve vesnici zrovna nikdo neumíral, hrobník zmizel v lesích a vynořil se s macatými houbami, šťavelem a nejrůznějšími lesními plody. Bohatí nikdy nebyli, ale stůl měli plný dobrého jídla. Jejich matka vedla účetnictví, hovořila s truchlícími a poděl hřbitova vysazovala hlodáš jako ochranu před kouzly.

Přes veškerou volnost musely děti dodržovat jedno pravidlo: v žádném případě nesměly svého otce následovat do lesa. Věšely se mu na paty až do míst, kde na kamenitou půdu začaly dopadat stíny stromů — a pak otec zvedl ruku s roztaženými prsty a toto prosté gesto znamenalo jak „sbohem“, tak „dál ani krok“.

Děti pravidlo dodržovaly — alespoň zpočátku.

„Co děláš?“ zeptal se bratr, když děvče vkročilo pod větve stromů.

„Chci vidět les.“

Bratr ji tahal za ruku, ale ona ho setřásla. „To nemůžeš,“ připomínal jí. „Nesmíme tam.“

Děvče na něj nedbalo.

Les byl překrásný — plný bujného kapradí a mechových polštářů. Nejdříve se nic nedělo. Dívka sbírala divoké květiny a zaplétala si je do rozčuchaných vlasů. Z potůčku se pokoušela vylovit malé rybky. Smála se a hrála si, dokud nepadl večer.

Avšak s plížící se temnotou se začalo cosi probouzet.

Nedaleko stála postava a pozorovala ji. Děvče si chvíli myslelo, že je to otec. Muž byl vysoký, se širokými rameny, ale měl příliš hubený pas a zápěstí.

A když přistoupil blíž, dívka si uvědomila, že to vůbec není člověk.

Nemohl být. Neboť měl místo tváře holé kosti, obnažené zuby a prázdné oční důlky. Děvče už mrtvá těla vidělo, ale ta se vždy nejprve pečlivě zabalila do čistého plátna a následně uložila do země. Odpočívala v pokoji. Tohle stvoření se pohybovalo pomalu pod tíhou brnění a z opasku mu trčel meč. A páchlo.

Dívku napadlo, že by mohla sebrat ze země větev a bránit se jí, ale byla ztuhlá strachem.

Mrtvé stvoření přišlo tak blízko, že děvče vidělo na jeho kostech drobné dolíčky a prasklinky a prázdná místa, odkud vypadaly zuby. Stvoření pokleklo a prázdný pohled soustředilo na dívčin obličej. Přitáhlo si ji k sobě.

A poté se nadechlo. Mezi zuby se ozval chrčivý dech, jako by se snad snažilo ochutnat samotný vzduch.

Dívka se třásla děsem. Každý její nádech byl plný hrůzy.

Mrtvola se odtáhla a naklonila hlavu na stranu, jako by se na něco beze slov ptala. Pak se postavila a podívala se za dívku. Ta se s bušícím srdcem ohlédla přes rameno.

O pár kroků dál stál dívčin otec. V jedné ruce držel košík s lesními plody a v druhé třimal sekeru. Hrozba byla nevyslovená, avšak jasná.

Mrtvé stvoření se dalo na ústup a dívka se třásla tak silně, že nemohla ani promluvit. Otec poklekl vedle ní a zkontroloval, zda není zraněná. „Říkal jsem ti, ať za mnou nechodíš.“

Dívčiny oči se naplnily slzami.

„Smrti se nemusíme bát,“ pravil otec. „Ale nesmíme na ni ani zapomínat. Je třeba mít ji na paměti.“

„Co to bylo?“ zeptalo se děvče. „Opravdová smrt?“

Otec jí položil ruku na rameno. „Byla to kostischrána,“ odvětil. „Prodlévají tu i po smrti. Proto se vesničané lesu vyhýbají.“

„Ale ty sem chodíš,“ opáčilo děvče.

„Ano,“ odpověděl otec. „My, pro něž je smrt řemeslem, o kostischránách víme. Nebojím se jich — a pokud se naučíš, jak si v lese poradit, nebudeš se jich muset bát ani ty.“

Dívka pohlédla na stromy — na jejich propletené větve zahalené mlhou, kolem nichž se šířil noční chlad. A neměla strach — spíše v ní klíčilo cosi jako vzrušení.

„Naučíš mě to?“ zeptala se.

Otec se usmál. Vzal ji za ruku. „Všecko ti ukážu. Ale drž se mě a nepouštěj.“

Dva roky jí ukazoval, jak mezi stromy najít pěšiny, kde si králíci hloubí nory, jak rozeznat jedlé bobule od jedovatých. A vždy s sebou nosil sekeru. Když zrovna nešli do lesa, brával ji na hřbitov. Učila se tam, jak rozkopat svrchní kamenitou půdu, jak zabalit tělo a jak prokázat mrtvým poslední službu.

Přišly kruté a studené zimy a zásoby jídla se tenčily. Polévka byla čím dál vodovější a vzpomínky na šťavnaté ostružiny a zeleninu na másle nedávaly dětem spát. Vesnice postupně prořídla, protože statkáři s rodinami se stěhovali jinam a nechávali po sobě prázdné domovy a neobdělávaná pole. A služeb hrobníka bylo třeba čím dál méně.

Matka potřetí otěhotněla, a když otec dostal nabídku pracovat jako průzkumník, přijal ji. Pán místního cantrefu si přál prozkoumat zhroucený důl a jediná cesta k němu vedla přes les. A tak oslovil muže, který se lesa nebál.

Dcera otce prosila, aby ji vzal s sebou, ale on odmítl. A když umíněně trvala na svém, dal jí polovinu dřevěné lžičky lásky. Vyřezal jich hned několik pro jejich matku v dobách, kdy se jí dvořil — a právě tuto kdysi bratr se sestrou zlomili při šarvátkách v kuchyni. Křivky tmavého dřeva byly hladké a dcera přejížděla prstem po propletených srdcích a květinách. „Na, tady máš,“ řekl otec, obemkl svýma velkýma rukama její a lžičku jemně sevřel. „Ty si vezmeš tuhle polovinu a já tu druhou. Dokud ji budeš mít, budeš vědět, že si tě najdu.“

Přitiskla si lžičku k srdci a přikývla. Otec políbil své děti a těhotnou ženu a vydal se do lesa.

Nikdy se nevrátil.

V noci dcera spávala se svou polovinou lžičky pod polštářem a ve dne ji nosívala v kapse. On se vrátí, odpovídala, když se lidé ptali.

Čas od času se dcera vracela do lesa. Stála tam, ve stínu hor, a čekala. Čekala, až uvidí dalšího mrtvého.

Les ji neděsil, chtěla se mu podobat: věčná a nepřístupná, krutá a nádherná.

Smrt by na ni nemohla.

KAPITOLA

• 1 •

Večerní vzduch příjemně voněl čerstvě vykopaným hrobem.

Ryn vůni nasála — vdechovala sladkost převrácených drnů, mlhu vzlínající ze zelené trávy a kouř stoupající z vesnice. Lopata jí pohodlně padla do rukou a usadila se mezi dobře známé mozoly. Ryn zarývala lopatu do vlhké hlíny a uvolňovala kameny a tenké kořeny. Obrys hrobu si vyznačila provázkem a hřebíky, takže teď už zbývalo jen prokopat se trávou a nepoddajnou půdou.

Lopata se odrazila od hrany kamene, až jí z toho zazvonilo v uších. Zašklebila se, popadla kámen holýma rukama a vypáčila ho. Vytáhla s ním i červa, který se jako stvoření nezvyklé na sluneční světlo zběsile kroutil. Vzala ho mezi palec a ukazováček a odhodila přes rameno.

Za jejími zády kdosi zamručel.

Ryn vzhlédla.

Za ní stál bratr a držel červa v prstech potřísněných inkoustem.

„Promiň,“ zamumlala Ryn. „Neslyšela jsem tě přicházet.“

Gareth jí věnoval nevzrušený pohled, popošel o několik kroků doleva a upustil červa do trávy. „Vůbec tě nenapadlo, že bys ho mohla vrátit zpátky, co?“

„Když něco vyleze z hrobu ven, většinou na to vezmu sekeru,“ odušila Ryn. „Takže by ten červ měl být vděčný.“

Gareth se zamračil a kolem úst se mu objevily nové vrásky. Ačkoli byl z nich dvou ten mladší, působil znaveně jako starý muž. „S tím kopáním ses nemusela obtěžovat, Ryn.“

Ryn si odfrkla. „Protože se toho snad chopíš ty?“

Garethovy šaty byly jako ze škatulky. Na haleně neměl ani jednu skvrnu, na botách jediné stébélko trávy.

„Protože,“ začal a hlas mu ztěžkl, „se tu dneska ráno zastavil pan Turner a oznámil mi, že nakonec našich služeb pro paní Turnerovou nevyužije. Rozhodli se tělo spálit.“

Ryn na okamžik strnula na místě — lapená mezi svěřeným úkolem a vědomím, že už ho není třeba. Ruce se toužily vrátit ke kopání.

Zhoupla se na patách a začala si otírat špinavé ruce o kamaše. Gareth při pohledu na hnědé šmouhy bolestně zaúpěl, ale Ryn si ho nevšímalá. „To je ovšem politováníhodné.“

„Ten hrob byl naše poslední naděje.“ Gareth o krok ustoupil. „Počítali jsme, že pohřebné od Turnerových

nám pomůže přečkat zimu.“ Nadechl se skrz zaťaté zuby. „Tak pojď. Ceridwen už bude mít hotovou večeři.“

Ryn se narovnal v celé své výšce. Byla stejně vysoká jako bratr, což pro ni byl vždy důvod k pobavenému úsměvu, kdežto bratra to pěkně štvalo. Vytáhla jak mladý stromek, řekla kdysi máma. A ladná jako opilé hříbě, dodal táta láskyplně. „Dneska ráno jsem viděla kostischránu,“ řekla. „Jen jsem ji zahlédla. Šla jsem si pro sekeru, ale než jsem se vrátila, vyšlo slunce. Mezitím ta kostra musela zapadnout někam do vysoké trávy, protože už jsem ji pak nenašla.“ Pokrčila rameny. „Počkám na soumrak. Ať si mě najde.“

„Kostischránu?“ Mezi Garethovým hustým obočím se objevila rýha.

„Ano,“ přikývla. „Já vím, já vím. Budeš tvrdit, že kostischrány neopouštějí les. Že jsem pravděpodobně jenom vyděsila nějakého tuláka skoro k smrti.“

Gareth se zamračil. „Ne,“ odpověděl. „To ne... Věřím ti. Já jen, že už je to druhá.“ Měl oči po matce — hnědé jako kyprá půda. A dokázal se na Ryn podívat tak, že cítila potřebu přitisknout si všechna svá tajemství pevně k hrudi. „Dřív les nikdy neopouštěly,“ poznamenal.

Vyznělo to trochu jako obvinění. Ryn si založila paže na prsou. „Já do lesa nešla!“ vyjela nabroušeně. „No dobře, tak ano, ale jenom na kraj.“ Ráda by mu připomněla, že nebyť její ochoty koketovat s okrajem lesa, nemají co do úst.

„Dobrá,“ přikývl. „Tak se o tu kostischránu postarej. Ale až bude Ceri plakat, že se jí nelíbí moje pohádky na dobrou noc, můžeš za to ty.“

„Tak jí čti z účetních knih,“ poradila mu Ryn. „To ji uspí hned.“ Zazubila se na něj a poplácala ho po paži, aby si její slova tak nebral.

Gareth se zašklebil a očima propaloval místo, kde mu zašpinila halenu. „Hlavně se nenech zabít, ano?“ Otočil se k odchodu, ale ještě na ni přes rameno zavolal: „A jestli umřeš, pořád tě to neomlouvá z pozdního příchodu na snídani.“

Colbrenský hřbitov ležel mimo vesnici. Jednou, když byla Ryn malá, se zeptala táty, proč mrtvé pohřbívají tak daleko od živých. „Smrt většinu lidí trochu děsí. Mají rádi, když je mezi nimi a věčností odstup. A navíc, mrtví si zaslouží špetku soukromí,“ odpověděl jí a Ryn měla pořád v živé paměti, jak ji při tom táta prsty vískal ve vlasech a usmíval se.

Hřbitov byl založen ještě předtím, než Jinokrál opustil ostrovy. Proto se na něm dochovaly staré ochranné prvky: po obvodu hřbitov obrůstal hlodáš obsypaný žlutými květy. Trnité keře zakrývaly železné tyče zaražené do země. Hlodáš a železo. Člověku vstoupit na hřbitov nezabrání, ale jiným bytostem ano.

Světlo na obloze bledlo, slunce zapadalo za hory zahalené mlhou.

Na cestě z vesnice Ryn spatřila známý obrys mužské postavy. Záda měl po letech těžké práce shrbená a v ruce

nesl rezavý meč. Ryn se k němu blížila a konečky prstů se dotýkala vlhké, přerostlé trávy. „Není na vás moc těžký, pane Hywele?“

Starý Hywel si odfrkl. „Ryn, já nosíval mnohem těžší věci, když tví rodiče ještě tahali kačera. A nic mi z toho nebylo,“ pronesl stroze, ale vlídně.

„K čemu potřebuje mlynář meč?“ zeptala se.

„Však ty víš k čemu,“ zamružel Hywel a v jeho slovech zazněl osten.

Ryn se zašklebila. „Snad se vám nepustily do slepic?“

„Ne, ne,“ zafuněl Hywel. „Moje slepice se o sebe postarají samy.“ Zadíval se na Ryn. „Před chvílí tudy procházel tvůj bratr,“ řekl. „Nevypadal úplně ve své kůži, smím-li podotknout.“

„Kdyby si Gareth nedělal s ničím starosti, nebyl by to můj bratr.“

Hywel přikývl. „Strýc se neozval?“

V jeho otázce se skrývala ještě jedna, obava, kterou nikdo z nich nechtěl vyslovit nahlas.

Ryn zavrtěla hlavou. „Zatím ne. Ale vždyť víte, jaké je spojení s městem.“

Volná kůže kolem Hywelových úst nesouhlasně povadla. „Tam já nikdy nebyl. Měšťákům ze zásady nevěřím.“

V Colbrenu žili tací, kteří vesnici v životě neopustili. Skoro jako by vyrostli z kamenité půdy jako stromy — životní sílu nasávali ze země a přesadit by se nikdy ne nechali.

„Jak se má sestra?“ zeptal se Hywel.

„Pravděpodobně zrovna peče něco, co by zahanbilo ty nejlepši kuchaře.“ Když Ryn ráno odcházela z domu, Ceri už byla po lokty v mouce.

Hywel se usmál a odhalil tak díru po zubu. „Ta její jeřabinová zavařenina... Asi už vám žádná nezbyla, že?“

Popravdě zbyla. Ryn pomyslela na sladké lívanečky potřené zavařeninou a žaludek se jí sevřel hladem.

„Teče nám střecha,“ poznamenala. „Byla by škoda, kdyby všechny ty sestřiny dobroty přišly vniveč, až zase naprší.“

Hywelův úsměv se rozšířil. „Aha, tak takhle je to. Tobě to pálí, Ryn. Dobrá — dvě sklenice zavařeniny za opravu střechy a můžeme si plácnout.“

Ryn přikývla. Radostí z toho sice neskákala, ale dosáhla svého. Směňování jídla za laskavosti bylo poslední dobou poměrně běžné. Vydechla a přitiskla si prsty ke spánkům. Cítla nastupující bolest hlavy a z úzkosti jí tuhla čelist.

„Měla bys už asi jít,“ poznamenal Hywel a přerušil Rynin tok myšlenek.

Ryn kývla hlavou k louce s vysokou trávou. „Dneska jsem jednu viděla. Než se vrátím domů, musím se o ni postarat.“

Hywel po ní vrhl zoufalý pohled. „Poslouchej, děvče. Co kdybychom se oba dva vydali do vesnice a zastavili se u Rezavé kobyly? Klidně se můžu vrátit do mlýna až za hodinku. Zvu tě na jedno.“

„Ne.“ Zaváhala a pak dodala: „Děkuju. Ale neměl byste chodit domů potmě, dneska ne.“

„Tvoje rodina tě potřebuje,“ řekl něžněji, než by od něj čekala.

Ryn se trochu narovнала. Slunce už skoro zapadlo a zalévalo louku zlatavou září. Podél stromů se příkrádaly stíny a pod Ryninou volnou halenou šepotal chladný vánek.

Pomyslela na mohyly. Na kosti, které spí v teple a bezpečí pod zemí.

„Já vím,“ odpověděla. Hywel zavrtěl hlavou, ale neodporoval. Pokývl jí na rozloučenou a pak zamířil pryč od vesnice k potoku a mlýnu. Meč táhl za sebou, byl na takového starce přece jen trochu moc těžký.

Tou dobou už se vesnice připravovala na soumrak. Lidé zavírali petlice na všech dveřích. Gareth sfoukával svíce a v kuchyni se držel pach spáleného loje. Ceri se chystala do postele.

Ryn sáhla do rance. Vzala si s sebou kus tvrdého chleba, sýr a v neposlední řadě sekeru. Ráda jedla venku, v přírodě a mezi hroby. Cítila se tu lépe než ve vsi. Doma na ni těžce doléhaly starosti o živobytí. Nezaplacené nájemné, spíž, která potřebuje na zimu naplnit, ustaraný bratr a budoucnost, která se o sebe sama nepostará. Ostatní mladé ženy v Colbrenu si hledaly manžele, přidávaly se do cantrefských vojsk nebo se věnovaly společensky uznávaným řemeslům. Nedokázala si představit, že dělá totéž. Ryn byla polodivoké stvoření milující hřbitovy, první nádech mlhavého nočního vzduchu a tíhu lopaty.

Věděla, jak život umírá.

A v těch nejtemnějších chvílích se bála, že neví, jak žít.

Takže se posadila na kraj hřbitova a pozorovala, jak slunce mizí za stromy. Po lukách se rozprostřelo stříbrné polosvětlo a Ryn se zrychlil tep. Nebyla ještě úplná tma, ovšem na kouzla už byla tma dost.

Zvuk šouravých kroků ji přiměl vstát. Nebyla to chůze zvířete, nýbrž dvounožce, který se sotva plouží.

Ryn vyskočila na nohy a sevřela v ruce sekeru.

„Jen pojď,“ mumlala si. „Vím, že tam jsi.“

A opravdu to věděla. Zahlédla tu postavu v brzkých ranních hodinách — polorozpadlé stvoření, které zmizelo ve vysoké trávě.

Slyšela ho, jak se blíží. Šlo pomalu a klopýtavě.

Dup. Šoupy šoup. Dup.

Stvoření se probudilo k životu spolu s nocí.

Vypadalo, jako by vystoupilo z příběhů, které jí vyprávěl otec. Byl to hubený tvor s hnijícím masem v rozedraném oblečení. Měl potíže s chůzí a při každém druhém kroku se zakymácel.

Šoupy šoup. Dup.

Byla to žena, blátem si vláčela dlouhé šaty. Ryn ji nepoznávala, přestože musela zemřít teprve nedávno. Zřejmě tulačka. V divočině může zabíjet i vymknutý kotník, pokud je člověk na cestách sám.

„Dobrý večer,“ pozdravila Ryn.

Stvoření se zastavilo. Otočilo se na Ryn a v krku mu přitom odporně luplo. Ryn netušila, jak je možné, že stvoření vidí — oči se totiž vždycky rozpadly jako první.

Kostischrána nepromluvila. Nikdy nemluvily.

Přesto však Ryn cítila, že by měla něco říct.

„Předem se omlouvám,“ zašeptala. A pak se ohnala sekerou po ženiných kolenou.

Dřív mířila nejprve na hlavu. Ukázalo se však, že mrtví jsou jako slepice. Na to, aby pobíhali okolo, hlavu nepotřebují. Kolena jsou mnohem praktičtější cíl.

Ostří se zaseklo do kosti.

Žena se zakymácela a začala se sápat po Ryn. Ta ucouvla, ale ženiny ostré prsty ji chytily za rameno. Cítila, jak se jí prsty zarývají do masa ve smrtelné křeči. Ryn vyrvala sekeru a ozval se další odporný zvuk, jako když se trhá maso. Mrtvá žena padla k zemi. Překulila se, zabořila kostlivé prsty do země a začala se plazit směrem ke Colbrenu.

„Nemohla bys toho prosím nechat?“ Ryn máchlá sekerou podruhé a pak potřetí. Stvoření konečně znehybnělo.

Ryn si natáhla kožené rukavice a začala prohledávat tělo. Žádný měšec s mincemi, žádné cennosti. Prudce vydechla a snažila se potlačit trpké zklamání. Nebyla vykradačka hrobů a neobírala o peníze mrtvé, za jejichž pohřbení dostala zapláceno. Ovšem tahle stvoření, která strašila v lese, byla férový cíl. Prokletí mrtví koneckonců o peníze nijak nestáli. Potřebovali je jen živí.

A Ryn je potřebovala opravdu naléhavě.

Posbírala všechno, co z ženy zbylo, kusy kostry nacpala do režného pytle a odnesla je do vesnice na spálení. Jenom kovářská výheň je dost žhavá, aby spálila kosti.

Tohle byl jediný způsob, jak oně ženě dopřát pokoje.

Ryn se zaťatými zuby táhla pytel ke hřbitovu. Zavázala ho pevně, aby žádné části nemohly ven. Svaly ji úsilím pálily. Navzdory večernímu chladu měla halenu zmáčenou potem.

Pytel sebou zaškubal. „Nech toho,“ zasyčela Ryn.

A znovu.

Ryn se příkrčila a sedla si na zem vedle pytle. Neohrabaně ho poplácala, jako by se snažila uklidnit mladší sestru. „Kdybys zůstala v lese, nic by se ti nestalo. Nechceš mi prozradit, proč mají mrtví najednou tulácké touhy?“

Pytel znehybněl.

Ryn si sundala rukavice a snědla kousek bara brith. Tmavý chleba byl sladký a plný sušeného ovoce. Jídlo utišilo prázdny pocit v žaludku. Ryn se podívala na pytel a popadlo ji náhlé nutkání nabídnout kostischráně kousek chleba. Zaklonila hlavu a zavřela oči.

A právě to byla potíž colbrenských hrobníků.

Nic tu nezůstalo pohřbené navždy.

KAPITOLA

• 2 •

Ellis měl slabost pro cestování.

Když poprvé opustil hrad Caer Aberhen, strávil jistou dobu v přístavních městech na jihu. Uvažoval, že popluje na kontinent na jednom ze štíhlých plavidel přetéka-
jících čerstvě chycenými treskami a úhoři. Měl za úkol vytvořit mapu doků pro správce přístavu a přemýšlel při tom, jakým směrem by se měl ubírat jeho další život. Užíval si pohodlnou postel v panském sídle daleko od ruchu a shonu města a říkal si, jaký není světák, když se vydal od Caer Aberhen tak daleko.

Teď však stál na kraji lesa, úplně sám, a uvědomil si svůj omyl.

Nová místa miloval — ale samotné cestování, to pro něj byla hotová noční můra.

Zbortil se mu stan.

Rozložil ho mezi dvěma malými stromy a předpokládal, že bude vypadat bytelně a teple, ale místo toho

připomínal zdrclý pecen chleba. Ellis se zamračil, pokusil se plátno trochu víc napnout, ale pod levou klíční kostí mu vzplála bolest.

Studený noční vzduch probouzel staré zranění. Vždycky ho to táhlo k ohňům, kamnům a zatoulaným paprskům slunce. Jen když se zašil mezi regály knih v aberhenské knihovně, přinutil se přestát chlad, který se mu usazoval v kloubech. I tak jeho ruce neztrácely zručnost. Nemohly, pokud se měl uživit jako kartograf.

S odevzdaným povzdechem se natáhl pro svůj ranec. Nahoře z něj vyčnívaly roličky pergamenu. Jeden z toho chumlu vytáhl. Mapy byly staří přátelé, promlouvaly k němu svými čarami a lepty stejně jasně jako lidská slova. Podíval se na tuto konkrétní mapu, byla menší než ostatní, se špinavými skvrnami a ohmataná. Zároveň ale nesla znaky jisté rozvernosti — mezi větvemi lesních stromů vykukovala potemnělá stvoření a na vrcholku hory sídlil drak. Připomínala mu mapy, které vídal u námořníků, jejich okraje zdobily kresby hadů. *Hic sunt dracones.*

Ellis na netvory nikdy nevěřil. A i kdyby ano, tato mapa by ho nepřiměla vrátit se zpět. Protože ať už ji vytvořil kdokoli, znázorněné vzdálenosti byly vyložené k smíchu. Pokud by tato mapa byla přesná, dorazil by do Colbrenu odpoledne a teď už by spokojeně spal pod střechou nějakého hostince.

Místo toho trávil noc na okraji lesa pod polozborceným stanem.

Zmuchlal si plášť jako polštář a zavřel oči. Kolem bzučel hmyz a mezi stromy šepotal vítr. Ellis se snažil

soustředit na každyčký zvuk, aby nemusel myslet na nepohodlí.

A pak náhle všechno ztichlo. Neozývalo se žádné šramocenění zvířat ani šumění větru ve větvích.

Tato změna v něm probudila jakýsi instinkt, o němž ani netušil, že v něm dříme — pudovou reakci v podobě surového strachu, běsnícího tepu a zúženého dechu.

V mihotavém světle lucerny mu chvíličku trvalo, než onoho muže spatřil. Najednou klečel přímo nad Ellisem, protože do stanu vstoupil naprosto tiše.

Ellisův krk sevřely ledové prsty, nejdřív jemně, že to skoro připomínalo pohlazení. Mužova ruka byla kluzká jako čerstvě vylovená ryba a studená jako déšť. A poté stisk zesílil.

Ellise zachvátila panika. Natáhl se pro jedinou zbraň, kterou vlastnil: pro vycházkovou hůl. Mávl jí směrem k muži a snažil se ho uhodit do ramen a hlavy. Moc se mu to však nedařilo. Srdce mu bušilo čím dál rychleji a zrak se mu začínal zamlžovat.

Muž vlekl Ellise ze stanu a kartograf se nevzmohl na nic jiného než mávání rukama a nohama. Až po chvíli si uvědomil, že se vzdaluje od svého tábořiště, od hřejivého světla lucerny a posledních vymožeností civilizace.

Muž ho vlácel do stínu lesa.

Ellis zemře. Zemře sám, kus od vesnice, kterou nedokázal najít, protože *někdo do mapy špatně zanesl vzdálenosti.*

Zoufalství mu vlilo do žil novou sílu a praštil muže do obličeje. Na čele se mu objevila rána, ale netekla z ní

krev. Zdálo se, že muž je spíše překvapený než zraněný. Stisk jeho rukou ochabl a poraněné čelo se mu podivně prohnulo. Jakmile se Ellis vymanil, odklopýtal zpátky ke svému malému tábořišti, hrdlo se mu svíralo odpo-rem. Světlo lucerny vrhalo na mužův obličej podivné stíny — tváře měl propadlé a oči zvláště prázdné.

S nataženýma rukama přistoupil k Ellisovi.

A vtom se objevila mladá žena.

Podívala se nejdřív na Ellise a potom na muže. Oblečená byla ve volné haleně a obnošených kamaších se špinavými koleny. Tmavé vlasy měla spletené do copu a v jedné ruce držela sekeru.

„Uteč pryč!“ zasípal Ellis a nebyl si jistý, jestli mluví k ženě, nebo k sobě.

Žena neposlechla. Když se muž začal potácet směrem k ní, udělala otočku, snad aby nabrala rychlost, a pak švihla sekerou s takovou silou, o jaké si Ellis mohl nechat leda tak zdát. Ostří se muži zaseklo do hrudi a několik žeber mu odpadlo. Nato sebou zacukal a spadl na zem.

Dívka položila muži nohu na kyčel a přidržovala si ho, aby mohla vytáhnout sekeru.

V tábořišti se rozhostilo ticho. Ellis trhaně oddechoval a oči měl přikované k mrtvému muži. Ten nevypadal jako lupič, nebo alespoň ne jako lupiči, o nichž Ellis četl. Na to bylo jeho oblečení příliš honosné, ačkoli bylo nasáklé bahnitou vodou. Pokožku měl příliš bledou a konečky prstů zbarvené v jakémsi prazvláštním namodralém odstínu.

„Pardon, omlouvám se,“ pronesla dívka.